

Encantats a Palamós

No escollim on naixem, però si les circumstàncies no ens són massa desfavorables hi continuem vivint sempre. En canvi acostumem a escollir, des que tenim edat per escollir aquesta mena de coses, on anirem a passar les vacances de l'estiu i si escau les altres vacances una mica llargues que tinguem durant l'any. Naturalment que en aquesta elecció hi ha una sèrie de circumstàncies pràctiques, però al cap i a la fi és una elecció que ens retrata. Aquell és el paisatge i l'ambient que hem escollit.

De tal manera que fins i tot passa una cosa força ingènua i fins i tot un xic còmica. El lloc on hem viscut l'estimem sense escollir-lo, però no l'acostumem a defensar com una cosa nostra. Jo no sóc responsable de Barcelona, l'indret on vaig néixer, visc i treballar. Hi trobo gràcies i desgràcies, i em semblaria ridícul lloar-la com a la millor ciutat del món. En canvi, el lloc que hem escollit. Vet ací que el defendem amb una mena de gelosia, en dissimulem els defectes, el trobem incomparable... És com un enamorament sostingut.

Si és així, el meu enamorament de Palamós fa vint anys que dura, la qual cosa és potser notable per a una persona que pertany al signe Gèminis, que segons diuen els astròlegs és un signe de moviment, de canvi. Quan la meva dona i jo buscàvem un lloc que millo-

rés els indrets diversos als quals havíem anat anys anteriors, ens vam inclinar per Palamós, que coneixíem gràcies a uns grans amics, els Ferran. Quines són les raons d'aquesta preferència, si és que a les preferències d'un cert caire amorós podem trobar-hi raons amb exactitud?

Potser hi ha primer el mar. El mar és llibertat, recordo que em deia a Menorca un altre bon amic. Pots sortir cap a on vulguis, o si més no cap a on imaginis. És com una àmplia respiració de llibertat. La meva preferència pel mar no es tradueix en grans navegacions; des de nen he estat un assidu gairebé obsedit per platges i piscines, i es difícilment racionalitzable l'afecció a nedar. El mar i el sol, doncs, i aquest lloc determinat a la vora del mar, la badia de Palamós. Josep Pla, tot referint-se a la plaça on estem, diu en algun llibre: «De la plaça es veia tot el panorama de la badia. Hi passava moltes hores mortes, encantat». Encantat: aquesta és precisament la paraula exacta que els grans escriptors saben trobar.

Vint anys donen per haver passat moltes hores mortes encantats en la contemplació de la badia i la seva vida, els seus cels i les seves llums i ombres i colors canvians. Trobem els nostres paisatges i aquests passen a ser part de la nostra vida, i per això penso que ens els emportarem posats. Aquest de la badia des de la plaça, però també el del poble des del passeig,

*«Rarament preparo
res a Palamós, però
suposo que alguna
cosa es prepara
dins...»*

JOAN SEGUR

NORD-SUD I NOSALTRES
NORTE-SUR Y NOSOTROS
NORTH-SOUTH AND US
NORD-SUD ET NOUS...

la platja, el carrer Major i els molls, i el retaule de l'església de Santa Maria, i la punta del Molí amb el far, i...

Penso que una altra raó de les meves preferències és que Palamós no és només una vila oberta al mar sinó també a la gent. Una de les meves vanitats és que crec que vaig ser el primer ciutadà de l'Estat que es va inscriure al registre internacional dels ciutadans del món. Com resulta tan sabut, la Costa Brava s'omple de gent d'altres països i això em plau. A la meva terra, que naturalment és Catalunya, però també alhora amb la realitat comprovable a cada pas que només n'hi ha una, d'humanitat, això que en diem l'única família humana, amb tota la seva diversitat i també amb tota la seva igualtat fonamental.

Potser perquè tal vegada sóc una barreja de fidelitats i de canvis, les mutacions que organitzen els vents a les terres empordaneses també m'agraden; hi ha la fidelitat a un mateix paisatge i els canvis freqüents i ràpids dins ell. Amb tot això, a penes si em resta temps per treballar durant les vacances: hi ha anys que he fet a Palamós un article setmanal, o potser més, però procuro que això no es repeteixi. Un xic en broma, acostumo a dir a la meva dona durant les vacances amb un aire preocupat: «No hi ha temps per a res». Cal anar a la platja i tornar, i potser tornar-hi a la tarda, comprar els diaris, llegir-los, anar a dinar, estudiar anglès amb la meva dona, sortir a caminar, fer la visita al carrer Major, proveir-se d'alguna cosa que falta, saludar i parlar amb els veïns esdevinguts familiars en un lloc que recorda aquella simpàtica sèrie televisiva de «Gent del barri», a la nit escoltar una estona de música i llegir la literatura que durant l'any ja no llegeixo gaire. Estem tots dos tan ocupats que sovint no tenim temps de veure amics

i coneguts que no falten, precisament, a la vila i en aquestes comarques.

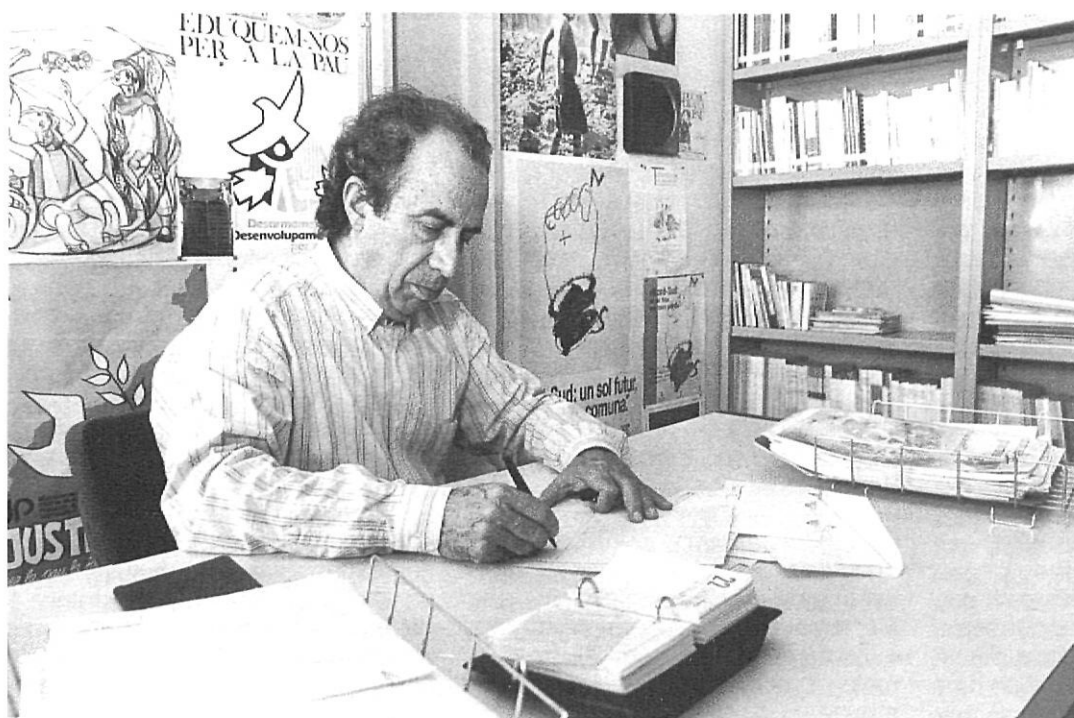
Encara que els amics hi són. Girona està a la vora i Girona és una ciutat i una terra que té un paper a la meua vida: els grans companys de Justícia i Pau gironina i els del Fons Català de Cooperació al Desenvolupament, els articles per al *Punt*, les conferències i encara més coses. Tot això, per més que estigui de baixa de treballar, està a la vora, forma part de la meua vida, i d'aquesta no estic de baixa. Un altre amic, quan li expliquen que durant les vacances que procuro que siguin llargues no faig res diu que sí que faig, que preparo llibres o campanyes, projecto novel·les —en vaig situar una, *Desitjada Sumatra*, a Palamós—. Quan ho diu penso que no és veritat, però ara reflexiono que potser sí que ho sigui una mica.

Perquè dividir la nostra existència en temps de treball i temps de lleure deu ser massa simplificació. La nostra vida és una i mirada amb una mica de perspectiva seria difícil de distingir-ne parts. Rarament preparo res a Palamós, però suposo que alguna cosa es prepara dins... No massa, però, perquè hi estem tan bé, és un poble tan atractiu, restem encantats davant la badia, encantat tot passejant pel carrer Major, llegint Nabokov o Borges a la nit i sortint al balcó a donar una ullada que es perllonga... No hi ha un altre indret com aquest.

Ho veieu? Ja us ho deia: quan hem escollit un paisatge i un ambient els defensem com si els haguéssim creat, com si fossin obra nostra. És un xic còmic, però els éssers humans també som un xic còmics, i està bé que sigui així.

JOAN GOMIS

Joan Gomis és director de Justícia i Pau de Barcelona.

«A penes si em resta temps per treballar durant les vacances...»